

РАДОСЛАВ ЂОКИЋ

(1934–2019)

Напустио нас је Радослав Ђокић Ђоле, мој пријатељ, колега и ментор. Поседовао је благодот и умеће да буде ваљан сурпуг и отац, пријатељ и колега, теоретичар културе, естетичар и преводилац. Али био је пре свега добар човек. Један од најбољих.

Рођен је у Тулежу, селу у општини Аранђеловац. Гимназију је завршио у Аранђеловцу. Од 1953. године је живео, студирао и радио у Београду. Студије југословенске и светске књижевности на Филозофском факултету у Београду је завршио 1960. године. Током студија, био је уредник часописа „Студент”, а потом и уредник часописа „Видици” и Зборника радова Факултета драмских уметности у Београду. Десет година (1977–1987) уређивао је часопис „Култура”.

Докторирао је на Универзитету уметности у Београду (Факултет драмских уметности) 1979. године тезом „Друштвена функција уметности у схватањима пољских марксистичких теоретичара културе и уметности педесетих и шездесетих година” (звање: доктор наука из области социологије уметности).

Био је управник Дома омладине у Београду од 1970. до 1974. године. После тога радио је као истраживач у Заводу за проучавање културног развитака (1974–1991), да би 1992. прешао на Факултет драмских уметности и предавао *Теорију културе* и *Естетику* на основним, последипломским и докторским студијама. Био је ментор при изради бројних магистарских радова и докторских дисертација. Директор Института за позориште, филм, радио и телевизију (ФДУ) био је 1999–2000. У пензију је отишао 2001. године као редовни професор.

Учесник је великог броја научних скупова и симпозијума у земљи и иностранству. Објавио је велики број чланака у домаћим и страним часописима.

Аутор је следећих књига: *Видови културне комуникације, Култура у друштвеном животу, Прожимања култура, Знак и симбол, Стваралаштво и револуција, Пољска теорија културе*. Последњих година, ослобођен предавачких обавеза на Факултету, посветио се оном што остаје његово капитално дело. То је *Историја естетике* чија су волуминозна три тома већ објављена, а до последњих дана радио је на завршном, четвртом тому. И стигао да га припреми за издавача.

Био је гостујући професор на Факултету драмских уметности на Цетињу и на Позоришној академији у Тузли.

Први контакт с Пољском остварио је 1963. године. Две године (до 1965) је као лектор на Јагелоњском универзитету у Кракову предавао савремену југословенску књижевност и српско-хрватски језик.

У исто време на Јагелоњском универзитету слуша предавања из филозофије код Романа Ингардена.

Од половине 1960-их одржава живе везе с пољским научним круговима, првенствено са Институтом за естетику Јагелоњског универзитета, са Институтом за културу у Варшави, са Институтом за културологију универзитета у Познању, са Катедром за филозофију Варшавског универзитета и другим пољским научним институцијама.

Учествовао је на бројним научним скуповима и симпозијумима из домена теорије културе и естетике у Пољској и био члан редакције варшавског часописа „Савремена култура”.

С пољског језика је превео следеће књиге: Кажимјеж Брандис, *Писма госпођи*. Роман Ингарден, *О сазнавању књижевно-уметничког дела*, Богдан Суходолски, *Три педагогије*, Антоњина Клосковска, *Масовна култура*, Зигмунт Бауман, *Култура и друштво*, Збигњев Гаврик-Чечот, *Историја филмских теорија*, Збигњев Гаврок-Чечот, *О почецима филмологије*, *Семиологија пољског филма*, (група аутора), Анджеј Мирга и Лех Мруз, *Роми* (заједно са Иваном Ђокић), Рох Сулима, *Антропологија свакодневице*, Роман Ингарден, *О књижевном делу*.

Могло би се помислити да је Ђокић био кабинетски „књишки мољац” који је живот провео у библиотеци и за писањем столом – читајући да би потом писао. Али то је далеко од пуне истине. Лета је, последњих година, проводио у Чортановцима, а зиму у Њу Орлеансу код Владе и Твај. Пролеће и јесен са Иваном у Београду. Свуда и увек са његовом Миром као што је то увек било у последњих педесет и нешто више њихових заједничких година.

УСПОМЕНА

Ђокићев живот одликовало је продуктивно богатство разноликости. Благости и умећа да буде ваљан супруг и отац, пријатељ и колега. Био је то живот човека који ради и пише дословце до последњег дана. И налази задовољство у томе.

Била је срећа имати Ђокића за супруга, оца, колегу и пријатеља а несрећа је што смо га изгубили. Остаће са нама, у нашим мислима.

Бранимир Стојковић